

Arrest

nr. 336 951 van 28 november 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. ELGAZI
Terninckstraat 13/C1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 8 juli 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 25 mei 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 3 november 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 12 november 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19.12.2024 werd ingediend door:

Naam: T.

Voorna(a)m(en): E.

Nationaliteit: Turkije

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar Belgische echtgenoot, de genaamde A.M. [...] in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen, dient betrokkene niet enkel te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België en het Schengengrondgebied overeenkomstig artikel 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Het feit dat betrokkene gezinslid is van een burger van de Unie doet geen afbreuk aan dit wetsartikel (arrest van de Raad v State n° 238.596 van 09/08/2016). Betrokkene moet dus toegang hebben tot het grondgebied, er mag geen geldig inreisverbod zijn. Voor zover er een geldig inreisverbod is, waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is, kan de aanvraag alsnog in positieve zin worden besloten voor zover er sprake zou zijn van een dusdanige afhankelijkheid van de referentiepersoon tegenover de aanvrager. In dat geval is een afgeleid verblijfsrecht gerechtvaardigd ondanks het inreisverbod.

Betrokkene blijkt echter het recht tot binnenkomst ontzegd, gezien zij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod genomen door de Duitse autoriteiten. Betrokkene staat geseind als ontoegankelijk op het Schengengrondgebied (Art. 3 S.I.S. II) ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat haar aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat zij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen.

Er dient te worden opgemerkt dat de termijn van een terugkeerbesluit en inreisverbod pas begint te lopen vanaf de datum waarop betrokkene effectief het grondgebied van Schengen heeft verlaten (arrest Ouhrani Hof van Justitie – C-225/16 van 26.07.2017). Uit de beschikbare informatie in het administratieve dossier blijkt dat betrokkene op 26.09.2023 Duitsland binnenkwam, dat zij op 25.10.2023 om internationale bescherming verzocht en dat dit haar geweigerd werd op 9.12.2024. Het terugkeerbesluit en bijhorende inreisverbod geldt voor een periode van 3 jaar. Betrokkene verhuisde snel naar België, waar zij op 19.12.2024 haar eerste aanvraag gezinshereniging indiende. Het inreisverbod op betrokkenes naam komt daarmee echter niet te vervallen, door zich louter van de ene naar de andere lidstaat te verplaatsen. Betrokkene toont niet aan de Schengenzone te hebben verlaten en het terugkeerbesluit en inreisverbod te hebben gerespecteerd.

Het is onverenigbaar met artikel 25, eerste lid van de 'Overeenkomst ter uitvoering van het tussen de regeringen van de staten van de Benelux, Economische Unie, de Bondsrepubliek Duitsland en de Franse Republiek op 14.06.1985 te Schengen gesloten akkoord betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijk grenzen' (of de Schengenuitvoeringsovereenkomst) om te stellen dat een inreisverbod uitgevaardigd door een andere lidstaat geen rechtsgevolgen meer zou hebben door het Schengengrondgebied niet te verlaten na een inreisverbod te hebben ontvangen, maar enkel zich te verplaatsen van de ene naar de andere lidstaat. Wanneer immers een lidstaat overweegt een verblijfstitel af te geven aan een ter fine van weigering gesignaleerde vreemdeling bepaalt art. 25 dat dit slecht kan 'om ernstige redenen, in het bijzonder humanitaire overwegingen of ingevolge nationale verplichtingen' en dat deze lidstaat in ieder geval vooraf in overleg dient te treden met de signalerende lidstaat en rekening houden met 'de belangen van deze lidstaat'. Wanneer een lidstaat een inreisverbod oplegt aan een derdelander, wat gepaard gaat met een signalering, kan een andere Schengenlidstaat geen abstractie maken van het bestaan van dit inreisverbod indien de betrokkene een verblijfsaanvraag indient, ongeacht of de betrokkene het Schengengrondgebied al dan niet reeds verlaten heeft.

Betrokkenes terugkeerbesluit en inreisverbod blijkt niet opgeheven of ingetrokken, gezien de seining in het SIS systeem is opgenomen bij nazicht op 17.06.2025. Gelet op het arrest Ouhrani, is de geldigheidsduur van het terugkeerbesluit en bijhorende inreisverbod niet verstreken. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat betrokkene het terugkeerbesluit en inreisverbod van Duitsland niet heeft opgevolgd en aldus België en bij uitbreiding het Schengengrondgebied moet verlaten. Desgewenst kan om de opschorting of de vernietiging van het inreisverbod gevraagd worden bij de Duitse autoriteiten.

Betrokkene voldoet dus niet aan de binnenkomstvoorwaarden zoals bepaald in artikel 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980.

Betrokkene is gehuwd met de referentiepersoon op 7.12.2024. Een huwelijk geeft niet automatisch recht op verblijf aan betrokkene. Om een aanvraag gezinshereniging te laten primeren op het bestaan van een

inreisverbod dient er te worden beoordeeld, overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn echtgenote bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. De vraag dient dus gesteld te worden of de referentiepersoon, wanneer aan betrokkene geen recht op verblijf wordt toegekend, feitelijk gedwongen zou worden om het grondgebied van België en bij uitbreiding het grondgebied van de Europese Unie als geheel te verlaten. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen hem en zijn echtgenote niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan betrokkene een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt namelijk in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.

In casu blijkt niet dat er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding dat deze haar de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt. Ter staving van de huidige aanvraag werden de bewijsstukken zoals voorzien in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wanneer de aanvraag wordt ingediend in functie van een echtgeno(o)t(e) voorgelegd, nl. bewijs van ziektekostenverzekering voor hen beiden, bewijs van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon, bewijs van verwantschap, bewijs van identiteit van betrokkene, het bewijs van voldoende huisvesting. Uit de beschikbare informatie in het dossier is er geen reden terug te vinden waarom betrokkene niet zou kunnen gescheiden worden van haar echtgenoot. De referentiepersoon blijkt al lange tijd in België tewerkgesteld; volgens zijn loonfiches heeft hij reeds 10 jaar werkervaring. Referentiepersoon kan dus ook al zelfstandig en onafhankelijk in het levensonderhoud voorzien, nog voor hij huwde met betrokkene. Betrokkene heeft zich naar Duitsland begeven, zonder de nabijheid van de referentiepersoon, om er een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Zij heeft daar onafhankelijk van de referentiepersoon de procedure doorlopen en er tijdelijk verbleven in het kader van de lopende asielaanvraag. Zowel betrokkene als de referentiepersoon kunnen dus op eigen benen staan, zij zijn beiden voldoende zelfredzaam. Er zijn geen elementen waaruit blijkt dat referentiepersoon bijzondere zorg behoeft door betrokkene, noch kan het omgekeerde blijken. Nergens uit het dossier blijkt dat er gemeenschappelijke kinderen zijn.

Bijkomend kan opgemerkt worden dat de referentiepersoon zich in 2009 naar België heeft begeven om een asielaanvraag in te dienen. Op 23.09.2011 werd hem de vluchtelingenstatus toegekend en hij draagt sinds 02.02.2015 de Belgische nationaliteit. Referentiepersoon was dus van 2009 tot december 2024 in staat om voor zijn eigen onderhoud in te staan. Uit niets blijkt dat de referentiepersoon al die tijd beroep deed op betrokkene voor zijn eigen onderhoud. De referentiepersoon bouwde een eigen leven op in België sinds 2009 en was niet afhankelijk van betrokkene. Van hem kan dus verwacht worden dat hij inmiddels op een gedegen netwerk kan terugvallen om in al de behoeften te kunnen voorzien. Referentiepersoon kan een beroep doen op allerhande ondersteuning van het Belgische sociale welvaartsbestel – voor zover dat nodig zou zijn - om hem bij te staan in het dagelijkse levensonderhoud. Het kan bijgevolg niet blijken dat de referentiepersoon, door het aangaan van een huwelijk met betrokkene, niet meer in staat is om in het Rijk te verblijven zonder de aanwezigheid van betrokkene. Betrokkene en referentiepersoon zijn beiden volwassen personen. Niets wijst er in het administratief dossier op dat één van hen beiden niet over de nodige (mentale en/of fysieke) capaciteiten beschikt om zelfstandig te leven in afwachting van de afloop van betrokkenes inreisverbod.

Er wordt niet ontkend dat de verplichting voor betrokkene om het Belgische grondgebied te verlaten een scheiding met zich mee brengt tussen betrokkene en haar echtgenoot. Er kan echter geen afhankelijkheidsrelatie blijken tussen hen, waardoor de impact van de scheiding als beperkt wordt ingeschat. Bovendien is dit louter het gevolg van het niet respecteren van het van kracht zijnde terugkeerbesluit en inreisverbod. Het wordt betrokkene niet definitief onmogelijk gemaakt om in de toekomst een gezinsleven met haar echtgenoot in België te ontwikkelen. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene en de partner in staat stellen om in tussentijd nauw contact te onderhouden met elkaar. Bovendien kan de referentiepersoon België vrijelijk in- en uitreizen, zodat het contact ook middels bezoeken aan hem kan verder gezet worden. Evenzeer staat het betrokkene en haar echtgenoot vrij zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven. Het loutere feit dat de echtgenoot niet kan gedwongen kan worden het Belgische en Europese grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Het is eigen aan grensoverschrijdende relaties dat één van beide partners zich buiten het oorspronkelijk land van herkomst bevindt. Uit het administratief dossier blijken geen onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van het privé- en gezinsleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders en evenmin dat betrokkene zijn gezinsleven- en privéleven enkel in België kan verder zetten.

Op grond van het bovenstaande en na analyse van het dossier kan worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de ganse Schengenzone te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te

verzoeken, betrokkene echtgenote ertoe zouden dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Bijgevolg kan besloten worden dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden.

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen dient niet enkel voldaan te worden aan de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België (arrest van de Raad van State n° 238.596 van 09.08.2016). Betrokkene beschikt niet over dit recht, gezien zij onder een terugkeerbesluit en inreisverbod staat dewelke noch opgegeven noch geschorst is en zij zich bevindt onder artikel 3, alinea 1, 5° van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 en als zodanig in illegaal verblijf.

In dit verband moet worden benadrukt dat betrokkene is onderworpen aan een inreisverbod, en artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat "het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt aan de vreemdeling die is onderworpen aan een inreisverbod";

Volgt dat het feit het voorwerp uit te maken van een inreisverbod dat noch ingetrokken noch opgeschort is en dat een verbod tot binnenkomst in het Rijk en de Schengenzone inhoudt, de aanwezigheid van betrokkene op het Schengengrondgebied en het verkrijgen van een verblijfsrecht a fortiori niet mogelijk is.

Het recht op verblijf wordt dan ook geweigerd aan betrokkene. Het afgeleid verblijfsrecht achten wij evenmin van toepassing. Het AI dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het eerste middel luidt als volgt:

"- Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

- Schending van de formele en materiële motiveringsplicht in combinatie met artikel 43 van de Vreemdelingenwet;

- Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel;

- Schending van artikel 25 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst.

A/ Algemene beschouwing - Schending motivering + zorgvuldigheidsbeginsel

7.-

De bestreden beslissing schendt een aantal algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur m.n. de materiële en formele motiveringsplicht alsook in samenspraak met artikel 43 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 luidt als volgt: "De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten gronde liggen. Zij moet afdoende zijn."

De formele motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf weergegeven worden.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door de motieven die in rechte en feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

De draagkracht van de beslissing moet volgens de rechtsgeleerde "Van Mensel" slaan op vier elementen, m.n. een logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (het hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten), de beleidsaanvaardbaarheid.¹

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het HvJ-EU stelt dat "lidstaten in wezen vrij blijven om de eisen van de openbare orde af te stemmen op hun nationale behoeften." Het Hof nuanceert dit echter meteen door te stellen dat het begrip "openbare orde" restrictief moet worden opgevat indien dit wordt gehanteerd om af te wijken van de verplichting de grondrechten van derdelanders te respecteren (zie arrest Gaydarov, C-430/10, EU:C:2011:749 en Z. ZH, C-554/13, EU:C:2015:377). Naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, is een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast, vereist (zie arrest Gaydarov, C-430/10, EU:C:2011:749 en Byankov, C-249/11 EU:C:2012:608). Daarnaast primeren beginselen als non-refoulement, het recht op gezinsleven, het hoger belang van het kind of het bijzonder statuut op de Vreemdelingenwet en kunnen deze de uitwijzing voorkomen.

Nog steeds volgens het HvJ-EU, bij de beoordeling rekening gehouden te worden met de persoonlijke gedragingen van de betrokkene. Dit impliceert dat de Dienst Vreemdelingenzaken moet overgaan tot een individueel onderzoek.

8.-

In casu maakt verweerster zich schuldig aan een louter sjabloonmatige beoordeling, waarbij geen enkele concrete analyse wordt gemaakt van de persoonlijke situatie van verzoekster en haar echtgenoot. De motieven die worden aangehaald, blijven algemeen van aard en zijn inhoudelijk niet afgestemd op het dossier. Zo wordt:

- beweerd dat moderne communicatiemiddelen het gezinsleven zouden kunnen vervangen zonder evaluatie van de mate waarin dat realistisch of wenselijk is voor deze specifieke relatie;
- gesuggereerd dat de echtgenoten zich elders zouden kunnen vestigen, zonder enige toetsing van de haalbaarheid, impact of gevolgen van dergelijke verhuis;
- vastgesteld dat er geen sprake is van afhankelijkheid of kwetsbaarheid, zonder dat er enig sociaal, medisch of psychologisch verslag werd geraadpleegd of overwogen.

Met andere woorden: DVZ herleidt de persoonlijke situatie van verzoekster en haar echtgenoot tot veronderstellingen en standaardargumenten, zonder te toetsen of deze in het concrete geval wel opgaan. De concrete omstandigheden van hun leven in België, hun gemeenschappelijk huishouden, de sociale en psychologische verwevenheid, noch de mogelijke gevolgen van verwijdering voor het welzijn van beide partners, worden geëxpliciteerd of in overweging genomen. Ook wordt met geen woord gerept over de duur van de relatie, het belang van stabiliteit, noch over mogelijke psychologische afhankelijkheden of de beperkte integratiecapaciteit van de echtgenoot buiten België.

Deze aanpak staat haaks op de door het Hof van Justitie gevraagde individuele beoordeling in dossiers van afgeleid verblijfsrecht. Zoals bevestigd in arresten als K.A. (C-82/16) en Zambrano (C-34/09), vereist het Unierecht dat elk dossier met de nodige persoonlijke en actuele zorgvuldigheid wordt onderzocht. De bestreden beslissing voldoet daar niet aan.

Daarenboven miskent de beslissing de draagwijdte van het evenredigheidsbeginsel zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM en artikel 52 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. De overheid is gehouden om te onderzoeken of de beperking van het verblijfsrecht proportioneel is in verhouding tot het na te streven doel (hier: het handhaven van het inreisverbod). Een dergelijk proportionaliteitsonderzoek ontbreekt volledig.

De beslissing komt aldus tot stand in strijd met meerdere fundamentele rechtsbeginselen, waaronder:

- het recht op een individuele beoordeling;
- de formele en materiële motiveringsplicht;
- het evenredigheidsbeginsel.

Daarom moet de bestreden beslissing nietig worden verklaard.

9.-

Het zorgvuldigheidsbeginsel stelt dat de overheid een besluit zorgvuldig dient voor te bereiden en te nemen. Meer bepaald dient, volgens de vaste rechtspraak van de Raad van State, het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, de beslissing te stoelen op een correcte feitenvinding en indien nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt (R.v.St., Randjbin, nr. 26044 van 9 januari 1986; R.v.St., Hawwask, nr. 28378 van 2 juli 1987).

Een snelle, louter routineuze en administratieve afwikkeling van zaken kan in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel problematisch zijn (Zie R.v.St., N.V. A&M Garwig en Co, nr. 89982 van 2 oktober 2000 en nr. 101.544 van 6 december 2001). Een beslissing mag niet automatisch, zonder een degelijk onderzoek, in een individueel geval, worden toegepast.

In het licht van de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moge het duidelijk wezen dat verzoekster het rechtmatig vertrouwen mocht koesteren dat verweerder enerzijds eindelijk eens de actuele, werkelijke en persoonlijke situatie van hem in ogenschouw zou nemen, teneinde tot een nieuwe beslissing te komen en anderzijds een concrete invulling geeft aan het vage criterium van afhankelijkheidsrelatie.

De verwerende partij handelt derhalve op kennelijk onredelijke wijze wanneer hij beslist tot een weigeringsbeslissing, wanneer hij zich beperkt tot een loutere verwijzing naar enerzijds "een inreisverbod" zonder een grondig onderzoek te voeren naar het gezinsleven van mijn verzoekster en de al dan niet acuut gevaar voor de samenleving en anderzijds bijkomende arbitraire voorwaarden toevoegen aan het begrip afhankelijkheidsrelatie zonder deze in concreto te beoordelen geval per geval.

B/ Concrete toepassing – Schending motivering + zorgvuldigheidsbeginsel

10.-

Verwerende partij heeft in zijn bestreden beslissing ten onrechte de verblijfsaanvraag van meer dan drie maanden van verzoekster geweigerd omwille van het inreisverbod

Dat verzoekster de schending van de motiveringsplicht inroept in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de onjuiste en onvoldoende motivering immers samenhangt met het feit dat men niet met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren, heeft rekening gehouden. "Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, Acco 1990, 31)

Verweerder baseert de weigering van verblijf mede op het bestaan van een inreisverbod dat verzoekster werd opgelegd door de Duitse autoriteiten. De beslissing stelt dat dit inreisverbod automatisch een beletsel vormt voor het toekennen van een verblijfsrecht in België, zelfs in het kader van gezinshereniging. Deze redenering is echter onjuist in rechte, onvolledig gemotiveerd en onverdedigbaar in het licht van fundamentele mensenrechten.

Volgens artikel 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet moet een vreemdeling die onder een geldig inreisverbod valt, het recht op binnenkomst worden geweigerd. Deze bepaling wordt echter aangevuld en genuanceerd door artikel 25 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst, dat expliciet stelt dat een lidstaat, ondanks een SIS-signalerings, toch verblijf mag toestaan op zijn grondgebied, mits ernstige met name humanitaire redenen. Artikel 25 vereist daarenboven dat de lidstaat die verblijf overweegt, contact opneemt met de signalerende staat en een belangenafweging maakt.

11.-

In casu blijkt uit de bestreden beslissing nergens dat verweerder deze verplichte belangenafweging heeft gemaakt. Er is geen enkel spoor van een overleg met de Duitse autoriteiten, geen verwijzing naar een evenredigheidstoets, noch enig onderzoek naar humanitaire gronden. DVZ verwijst enkel naar het bestaan van het inreisverbod en past dit mechanisch toe als absolute weigeringsgrond, zonder ruimte te laten voor een individuele beoordeling.

Deze benadering is strijdig met het arrest Ouhrami (C-225/16), waarin het Hof van Justitie oordeelde dat een inreisverbod pas begint te lopen vanaf het moment dat de betrokkene het grondgebied daadwerkelijk verlaat. In dat licht is het bovendien relevant dat verzoekster nooit doelbewust heeft geprobeerd regelgeving te omzeilen. Integendeel: zij heeft in Duitsland asiel aangevraagd, het bevel ontvangen en vervolgens een verblijfsaanvraag ingediend in België op grond van haar huwelijk met een Belg. Dit is een poging tot regularisatie, geen poging tot ontduiking.

Verder heeft het Hof van Justitie in meerdere arresten (zoals K.A., Zambrano, Metock) bevestigd dat automatische toepassing van verblijfsverboden zonder individueel onderzoek en belangenafweging onverenigbaar is met het Unierecht. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in haar rechtspraak geoordeeld dat een automatische weigering op basis van een SIS-signalerings zonder enige vorm van motivering of belangenafweging, een kennelijke beoordelingsfout uitmaakt (RvV nr. 112.330 van 11 april 2013). De mogelijkheid tot gezinsleven, beschermd door artikel 8 EVRM en artikel 7 van het EU-Handvest, moet steeds primeren op administratieve vereenvoudiging of interstatelijk gemak. Door dat niet te doen en

zich exclusief te baseren op de SIS-seining, miskent verweerster haar eigen beoordelingsbevoegdheid én haar verplichting tot toetsing van de evenredigheid van de maatregel.

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat België als soevereine lidstaat van de EU niet verplicht is om blindelings signaleringen van andere lidstaten toe te passen wanneer fundamentele mensenrechten en gezinsbelangen in het gedrang zijn.

DVZ had minstens:

- de individuele situatie van verzoekster en haar partner moeten analyseren;*
- een belangenafweging moeten maken tussen het inreisverbod en het recht op gezinsleven;*
- de Duitse autoriteiten moeten contacteren over mogelijke opheffing of opschorting;*
- motieven moeten opgeven waarom humanitaire redenen of artikel 25 SUIO niet konden worden toegepast.*

Nu dat allemaal ontbreekt, lijdt de bestreden beslissing aan een ernstig motiveringsgebrek en aan een onjuiste toepassing van het recht, wat de nietigverklaring verantwoordt.

Verwerende partij heeft hiermee dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht geschonden

Het middel is ernstig en gegrond.”

2.2. Het tweede middel luidt als volgt:

“- Schending van artikel 8 EVRM.

A/ Algemene beschouwing – 8 EVRM

12.-

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis”

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving. In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

Het recht op een gezinsleven en op eerbied voor het privéleven is fundamenteel.

Het EHRM oordeelde in beide zaken dat er sprake was van uitzonderlijke omstandigheden die een positieve verplichting meebrengen voor de Staat om verblijf toe te staan.

Het klopt uiteraard dat artikel 8 EVRM geen absoluut recht is en dat er een aantal beperkingen zijn zoals bepaald in lid 2 van dezelfde bepaling. De analyse die verweerder in de bestreden beslissing maakt van het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt zich echter tot (de loutere vermelding van) het legaliteits- en het legitimiteitscriterium maar laat hij de proportionaliteitstoets achterwege.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt.

Het Hof herhaalt zijn vaste rechtspraak dat artikel 8 EVRM geen algemene verplichting inhoudt voor een staat om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan.

Toch kan er een positieve verplichting bestaan voor een staat om een toelating tot verblijf te geven om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Of er al dan niet zo'n positieve verplichting bestaat, hangt enerzijds af van de bijzondere omstandigheden van de betrokken vreemdeling, en anderzijds van het algemeen belang van de staat. Dit is de 'fair balance'-toets. Bij de belangenafweging moet de staat o.m. rekening houden met de volgende elementen:

- de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming,*
- de omvang van de banden in de staat,*
- de aanwezigheid van onoverkomelijke hindernissen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.*

- de vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf.

Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands familielid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM.

- Tot slot moet het hoger belang van het kind in overweging genomen worden, wanneer kinderen betrokken zijn bij de verblijfsaanvraag. Het Hof herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn.

Verzoekster wijst op de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waarbij de criteria worden uiteengezet om deze evenredigheidstoets te maken. Deze moeten in rekening gebracht worden bij de afweging tussen het belang van de verzoekster en dat van de staat om de openbare orde te handhaven.

Deze rechtspraak werd ontwikkeld in het arrest *Boultif / Zwitserland* (54273/00 van 02.08.2001), en kwam in eerste instantie tot acht criteria, die later in het arrest *Uner / Nederland* (46410/99 van 18.10.2006, arrest Grote Kamer) nog met twee bijkomende criteria werd uitgebreid:

1. De aard en ernst van het misdrijf
2. De duur van het verblijf van de klager in het gastland
3. De tijd die is verstreken sinds het misdrijf is begaan en het gedrag van de klager gedurende die periode
4. De nationaliteiten van de betrokken personen
5. De familiesituatie van de klager
6. Of de partner wist van het misdrijf toen hij of zij de relatie begon met de klager
7. Of er kinderen zijn, en wat hun leeftijd is
8. De ernst van de moeilijkheden die de partner zal ondervinden in het land waarheen de klager zal worden uitgewezen.
9. het belang en het welzijn van de kinderen, namelijk de ernst van de moeilijkheden voor de kinderen in het land waarheen de klager zal worden uitgewezen
10. de sterkte van de sociale, culturele en gezinsbanden met het gastland en het land van herkomst

Deze criteria werden zeer recent nog bevestigd in het arrest *NDIDI/ Verenigd Koninkrijk* van 17.09.2017 (n° 41215/14).

Zelfs indien uit de rechtspraak van het EHRM stevast blijkt dat er een grote appreciatiemarge bestaat voor de lidstaten in de evaluatie van deze criteria, moeten de lidstaten deze afweging natuurlijk wel maken, en zorgt het uitblijven van enige belangenafweging in casu voor een schending van het artikel 8, lid 2 EVRM in samenhang met de motiveringsplicht. Verzoekster moet immers wel kunnen begrijpen waarom de afweging eventueel negatief uitvalt.

13.-

Verweerster besluit ten onrechte dat er geen afhankelijkheidsverhouding zou bestaan tussen verzoekster en haar Belgische echtgenoot. Verzoekster betwist deze beoordeling en meent dat de administratie op onzorgvuldige en gebrekkige wijze heeft nagelaten de feitelijke situatie van partijen in haar geheel te onderzoeken, in strijd met artikel 8 EVRM, de rechtspraak van het Hof van Justitie (o.a. C-82/16) en de motiveringsplicht (art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991).

In casu staat vast dat verzoekster en haar Belgische echtgenoot sinds langere tijd samenleven, met een wettelijke huwelijkssluiting op 7 december 2024. De echtgenoot van verzoekster is sinds 2009 in België gevestigd, genoot op 23 september 2011 de vluchtelingenstatus en werd op 2 februari 2015 genaturaliseerd tot Belg. Hij heeft intussen meer dan vijftien jaar zijn leven opgebouwd in België, is professioneel actief en beschikt over een sociaal en economisch netwerk. Zijn band met het Belgische grondgebied is duurzaam, geworteld en reëel.

Binnen hun huwelijk dragen verzoekster en haar echtgenoot samen zorg voor het huishouden. Zij steunen elkaar psychologisch en praktisch in het dagelijkse leven. Verzoekster is essentieel in het leven van haar echtgenoot en dit op verschillende niveaus: zij is zijn voornaamste vertrouwenspersoon, begeleidt hem in administratieve en medische afspraken en biedt steun bij psychologische moeilijkheden voortvloeiend uit zijn verleden als vluchteling. Deze wederzijdse affectieve en praktische band overstijgt een gewone echtelijke relatie en vertoont kenmerken van structurele afhankelijkheid in de zin van de Europese rechtspraak.

Desondanks wordt deze reële situatie niet erkend door verweerster. De bestreden beslissing herleidt het huwelijk van verzoekster en haar partner tot een louter juridische band zonder feitelijke betekenis. Zij stelt dat volwassenen in beginsel op eigen benen moeten kunnen staan en dat moderne communicatiemiddelen het contact kunnen behouden tijdens een eventuele verwijdering. Daarbij miskent DVZ volledig dat het Hof van

Justitie in het arrest Zhu en Chen (C-200/02) oordeelde dat het loutere feit dat iemand formeel zelfstandig kan functioneren, niet volstaat om afhankelijkheid uit te sluiten. In tegendeel, het is essentieel dat de overheid de effectieve en feitelijke verwevenheid van levens evalueert. Dit heeft DVZ nagelaten.

De redenering van verweerster houdt bovendien geen rekening met de rechtspraak van het Hof in de zaak Zambrano (HvJ EU, 8 maart 2011, C-34/09), waarin werd bepaald dat het Unierecht verzet zich tegen nationale maatregelen die ertoe leiden dat een Unieburger het grondgebied van de Unie moet verlaten om zijn gezinsleven met een dertelander te kunnen uitoefenen. Wanneer een gezinslid essentieel is in het leven van een Unieburger, dan moet het verblijfsrecht verzekerd worden, anders wordt het gezinsleven illusoir in plaats van reëel.

De motieven die verweerster aanhaalt om het verblijfsrecht te weigeren zijn dan ook niet gedragen door een zorgvuldige, individuele beoordeling van de feiten, noch door een rechtens verantwoorde toepassing van artikel 8 EVRM of de rechtspraak van het Hof van Justitie. Zo wordt gesteld dat het koppel zich elders kan vestigen, zonder daarbij te evalueren of dit een realistisch alternatief is, noch of verzoeksters echtgenoot zijn leven elders opnieuw kan opbouwen zonder schade aan zijn fysieke of psychische integriteit. Een dergelijke benadering is abstract en veralgemenend, en doet geen recht aan de verplichting tot evenredigheid en belangenafweging die voortvloeit uit artikel 8 EVRM en artikel 52 Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Tot slot merkt verzoekster op dat DVZ stelt dat het loutere bestaan van een huwelijk geen recht op verblijf doet ontstaan. Hoewel dit op zichzelf correct is, belet dit niet dat er wel degelijk een afgeleid verblijfsrecht kan ontstaan wanneer bijkomende omstandigheden aanwezig zijn, zoals afhankelijkheid, de duur van het huwelijk, gezamenlijke huishouding, sociaal netwerk in België en de onmogelijkheid om het gezinsleven elders te realiseren. Deze factoren zijn in casu allen aanwezig.

Door deze elementen te negeren, verzuimt DVZ te beoordelen of de weigering van verblijf verzoeksters echtgenoot feitelijk zou dwingen om het grondgebied van de Unie te verlaten, hetgeen een essentiële toets is in het kader van artikel 8 EVRM en het Unierecht.

De bestreden beslissing is bijgevolg niet alleen feitelijk ondeugdelijk gemotiveerd, maar ook juridisch onjuist, en dient wegens schending van fundamentele rechten en rechtsbeginselen te worden vernietigd."

2.3. Gelet op hun onderlinge verknochtheid, worden de twee middelen samen behandeld.

2.4. Verzoekster stelt vooreerst dat in de bestreden beslissing een louter sjabloonmatige beoordeling wordt gebruikt, waarbij geen enkele concrete analyse wordt gemaakt van de persoonlijke situatie van verzoekster en haar echtgenoot. Zij stelt dat de aangehaalde motieven algemeen van aard blijven en inhoudelijk niet zijn afgestemd op het dossier. Zij kan daarin niet worden gevolgd.

De Raad stelt vast dat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat ze is voorzien van een duidelijke juridische en feitelijke motivering. De verwerende partij wijst erop dat, om een verblijfsrecht als gezinslid te bekomen, verzoekster niet enkel moet voldoen aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, maar ook moet voldoen aan de binnenkomstvoorwaarden hetgeen niet het geval is gelet op artikel 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet, nu zij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat werd opgelegd door de Duitse autoriteiten. Verder wordt erop gewezen dat om een aanvraag gezinshereniging te laten primeren op dit inreisverbod moet worden beoordeeld overeenkomstig het arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018 (hierna: het K.A.-arrest), of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen verzoekster en haar echtgenoot bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan verzoekster een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Na onderzoek van de situatie van verzoekster en haar echtgenoot, stelt de verwerende partij vast dat er geen sprake is van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding, zodat het recht op verblijf wordt geweigerd.

De Raad kan verzoekster dus niet volgen waar zij aanvoert dat door de verwerende partij "een louter sjabloonmatige beoordeling" wordt gebruikt wars van haar individuele situatie. Immers motiveert de verwerende partij in de bestreden beslissing specifiek aangaande de elementen die verzoeksters zaak kenmerken, derwijze dat zij zich ertegen kan verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt bijgevolg niet.

2.5. Verzoekster verwijst vervolgens naar het arrest Ouhrami van het Hof van Justitie. Zij stelt dat het Hof van Justitie in dit arrest oordeelde dat een inreisverbod pas begint te lopen vanaf het moment dat de betrokkene het grondgebied daadwerkelijk verlaat. Zij wijst erop dat zij na het ontvangen van het bevel en het inreisverbod in Duitsland haar situatie probeerde te regulariseren door te huwen en de huidige verblijfsaanvraag in België in te dienen.

In zijn arrest nr. 247.370 van 3 april 2020 heeft de Raad van State de draagwijdte van het arrest Ouhrami voor wat betreft de tegenstelbaarheid van een inreisverbod voor derdelanders die het grondgebied van de lidstaten niet hebben verlaten, toegelicht als volgt:

“8. In artikel 1, 8°, van de vreemdelingenwet wordt het inreisverbod omschreven als “een beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering”. De artikelen 74/11 en 74/12 van de vreemdelingenwet hebben respectievelijk betrekking op het opleggen dan wel het opheffen op opschorten van een inreisverbod. Ze vormen de omzetting in het Belgische recht van artikel 11 van richtlijn 2008/115. Artikel 74/11, § 3, eerste lid, van de vreemdelingenwet bepaalt dat het inreisverbod in werking treedt “de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend”.

9. In antwoord op een prejudiciële vraag heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 26 juli 2017 in de zaak C-225/16, Ouhrami tegen Nederland, gesteld “dat artikel 11, lid 2, van richtlijn 2008/115 aldus moet worden uitgelegd dat de duur van het inreisverbod als bedoeld in deze bepaling, die in principe niet meer dan vijf jaar bedraagt, moet worden berekend vanaf het tijdstip waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten”. Daarmee heeft het Hof enkel uitspraak gedaan over de vraag of de duur van het inreisverbod moet worden berekend vanaf de datum waarop het inreisverbod is uitgevaardigd dan wel vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten dan wel vanaf enig ander tijdstip. Uit het voornoemde arrest van het Hof kan echter, anders dan in het bestreden arrest wordt aangenomen, niet op algemene wijze worden afgeleid dat bij de beoordeling van een verblijfsaanvraag geen rekening mag worden gehouden met het bestaan van een inreisverbod zolang de betrokkene niet het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten. Zo overweegt het Hof in punt 51 van het meergenoemde arrest van 26 juli 2017 dat een eventueel inreisverbod een middel vormt “om de doeltreffendheid van het terugkeerbeleid van de Unie te vergroten, door te waarborgen dat gedurende een bepaalde periode na de verwijdering van een illegaal verblijvende derdelander, deze persoon niet legaal zal kunnen terugkomen op het grondgebied van de lidstaten” en in punt 52 dat aan deze doelstelling “afbreuk [zou] worden gedaan indien de weigering van een dergelijke derdelander om gevolg te geven aan de terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem in staat zou stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod, wat het geval zou zijn indien het tijdvak waarin een dergelijk inreisverbod geldt, gedurende deze procedure zou kunnen ingaan of verstrijken”.

10. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft nadien in antwoord op een prejudiciële vraag in zijn arrest van 8 mei 2018 in de zaak C-82/16, K.A. en anderen tegen België, gesteld dat richtlijn 2008/115, met name de artikelen 5 en 11 ervan, “aldus [moet] worden uitgelegd dat zij zich niet verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat hij een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied is verboden”. Uit het arrest blijkt geen onderscheid tussen derdelanders aan wie een inreisverbod was opgelegd naargelang zij al dan niet het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk hebben verlaten. Anders dan verweerder voorhoudt en in het bestreden arrest wordt aangenomen, heeft het Hof dus uitdrukkelijk de voornoemde praktijk in beginsel toegelaten voor aanvragen met betrekking tot het recht op gezinshereniging.

Het Hof onderzoekt in het voornoemde arrest van 8 mei 2018 wel of artikel 20 van het VWEU zich verzet tegen de voormelde praktijk en het oordeelt dat dit inderdaad het geval kan zijn. Het Hof stelt meer bepaald “dat artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking wordt genomen op de enkele grond dat tegen die derdelander een inreisverbod is uitgevaardigd, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen die Unieburger en genoemde derdelander dat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontnegd”.

Gelet op het voorgaande kan verzoekster niet worden gevolgd waar zij erop alludeert dat geen rekening zou mogen worden gehouden met een inreisverbod -waarvan het bestaan niet wordt betwist- zolang zij het Schengengrondgebied niet heeft verlaten. Dat verzoekster, door naar België te komen, niet heeft geprobeerd om onder te duiken maar om haar situatie te regulariseren, zoals zij stelt, doet geen afbreuk aan het voorgaande.

2.6. Waar verzoekster daarnaast een schending aanvoert van artikel 25, lid 1 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst, wordt opgemerkt dat deze bepaling luidt als volgt:

*“Wanneer een overeenkomstsluitende partij overweegt een verblijfstitel af te geven aan een ter fine van weigering gesignaleerde vreemdeling, treedt zij vooraf in overleg met de signalerende overeenkomst-sluitende partij en houdt zij rekening met de belangen van deze partij; de verblijfstitel wordt slechts om ernstige redenen, in het bijzonder uit humanitaire overwegingen of ingevolge internationale verplichtingen, afgegeven.
[...]*”

De Raad wijst er vooreerst op dat uit deze bepaling blijkt dat ze slechts toepassing vindt wanneer zou worden overwogen om een verblijfstitel af te leveren. Uit niets blijkt dat de verwerende partij – nadat zij kennis kreeg van de signalering van verzoekster in het SIS – heeft overwogen om haar de verblijfstitel af te geven. Zij stelt zich integendeel op het standpunt dat de signalering in het SIS maakt dat verzoekster het recht op binnenkomst is ontzegd, dat zij bijgevolg niet voldoet aan de voorwaarden voor een verblijfsrecht op basis van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet en dat er geen sprake is van een dergelijke afhankelijkheidssituatie dat verzoeksters echtgenoot het grondgebied van de Unie in zijn geheel zou moeten verlaten bij het handhaven van de verplichting voor verzoekster om het Belgische grondgebied en de ganse Schengenzone te verlaten. In deze situatie blijkt niet dat deze bepaling verder specifiek toepassing vindt of verder in acht diende te worden genomen door de verwerende partij. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar zij betoogt dat de verwerende partij overleg had moeten plegen met de Duitse autoriteiten, laat staan dat zij hen had moeten contacteren over mogelijke opheffing of opschorting van het inreisverbod.

Waar verzoekster verder – in navolging van het Hof van Justitie – benadrukt dat verblijfsaanvragen niet automatisch mogen worden geweigerd omwille van een SIS-signalering, en de verwerende partij toch verblijf mag toestaan op zijn grondgebied, mits ernstige, met name humanitaire redenen, betekent dit ook nog niet dat artikel 25, lid 1 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst wordt miskend indien een lidstaat weigert een gevraagde verblijfskaart af te geven aan een vreemdeling die ter fine van weigering van binnenkomst en verblijf werd gesignaleerd door een andere lidstaat.

In elk geval stelt de Raad vast dat de verwerende partij wel degelijk is nagegaan of er *“humanitaire redenen”* op grond van verzoeksters gezinsleven met haar echtgenoot spelen die van aard zijn dat de afgifte van de gevraagde verblijfstitel alsnog moet worden overwogen. Zij heeft, zoals reeds vastgesteld, het door het K.A.-arrest vereiste afhankelijkheidsonderzoek gevoerd. Zij gebruikte daarbij als uitgangspunt hetgeen het Hof van Justitie in het K.A.- arrest heeft benadrukt, met name dat het louter bestaan van een gezinsband tussen verzoekster en haar echtgenoot niet kan volstaan om haar een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen, dat *“volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden [en dat] voor een volwassene [...] een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar [is], namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is”*. Zij motiveert verder als volgt:

“Uit de beschikbare informatie in het dossier is er geen reden terug te vinden waarom betrokkene niet zou kunnen gescheiden worden van haar echtgenoot. De referentiepersoon blijkt al lange tijd in België tewerkgesteld; volgens zijn loonfiches heeft hij reeds 10 jaar werkervaring. Referentiepersoon kan dus ook al zelfstandig en onafhankelijk in het levensonderhoud voorzien, nog voor hij huwde met betrokkene. Betrokkene heeft zich naar Duitsland begeven, zonder de nabijheid van de referentiepersoon, om er een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Zij heeft daar onafhankelijk van de referentiepersoon de procedure doorlopen en er tijdelijk verbleven in het kader van de lopende asielaanvraag. Zowel betrokkene als de referentiepersoon kunnen dus op eigen benen staan, zij zijn beiden voldoende zelfredzaam. Er zijn geen elementen waaruit blijkt dat referentiepersoon bijzondere zorg behoeft door betrokkene, noch kan het omgekeerde blijken. Nergens uit het dossier blijkt dat er gemeenschappelijke kinderen zijn. Bijkomend kan opgemerkt worden dat de referentiepersoon zich in 2009 naar België heeft begeven om een asielaanvraag in te dienen. Op 23.09.2011 werd hem de vluchtelingenstatus toegekend en hij draagt sinds 02.02.2015 de Belgische nationaliteit. Referentiepersoon was dus van 2009 tot december 2024 in staat om voor zijn eigen onderhoud in te staan. Uit niets blijkt dat de referentiepersoon al die tijd beroep deed op betrokkene voor zijn eigen onderhoud. De referentiepersoon bouwde een eigen leven op in België sinds 2009 en was niet afhankelijk van betrokkene. Van hem kan dus verwacht worden dat hij inmiddels op een gedegen netwerk kan terugvallen om in al de behoeften te kunnen voorzien. Referentiepersoon kan een beroep doen op allerhande ondersteuning van het Belgische sociale welvaartsbestel – voor zover dat nodig zou zijn - om hem bij te staan in het dagelijkse levensonderhoud. Het kan bijgevolg niet blijken dat de referentiepersoon, door het aangaan van een huwelijk met betrokkene, niet meer in staat is om in het Rijk te verblijven zonder de aanwezigheid van betrokkene. Betrokkene en referentiepersoon zijn beiden volwassen personen. Niets wijst er in het administratief dossier op dat één van hen beiden niet over de nodige (mentale

en/of fysieke) capaciteiten beschikt om zelfstandig te leven in afwachting van de afloop van betrokkenes inreisverbod.

Er wordt niet ontkend dat de verplichting voor betrokkene om het Belgische grondgebied te verlaten een scheiding met zich mee brengt tussen betrokkene en haar echtgenoot. Er kan echter geen afhankelijkheidsrelatie blijken tussen hen, waardoor de impact van de scheiding als beperkt wordt ingeschat. Bovendien is dit louter het gevolg van het niet respecteren van het van kracht zijnde terugkeerbesluit en inreisverbod. Het wordt betrokkene niet definitief onmogelijk gemaakt om in de toekomst een gezinsleven met haar echtgenoot in België te ontwikkelen. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene en de partner in staat stellen om in tussentijd nauw contact te onderhouden met elkaar. Bovendien kan de referentiepersoon België vrijelijk in- en uitreizen, zodat het contact ook middels bezoeken aan hem kan verder gezet worden. Evenzeer staat het betrokkene en haar echtgenoot vrij zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven. Het loutere feit dat de echtgenoot niet kan gedwongen kan worden het Belgische en Europese grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Het is eigen aan grensoverschrijdende relaties dat één van beide partners zich buiten het oorspronkelijk land van herkomst bevindt. Uit het administratief dossier blijken geen onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van het privé- en gezinsleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders en evenmin dat betrokkene zijn gezinsleven- en privéleven enkel in België kan verder zetten.

Op grond van het bovenstaande en na analyse van het dossier kan worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de ganse Schengenzone te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, betrokkene echtgenote ertoe zouden dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Bijgevolg kan besloten worden dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden."

Verzoekster kan dus niet worden gevolgd dat geen individueel onderzoek van haar situatie en die van haar echtgenoot of belangenafweging in het licht van hun gezinsleven is gebeurd. Het komt dan ook aan haar toe om aan te tonen dat deze beoordeling alsnog onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

Verzoekster betwist de beoordeling van de verwerende partij en meent dat er wel degelijk een afhankelijkheidsrelatie tussen haar en haar echtgenoot bestaat. Zij wijst erop dat haar echtgenoot sinds 2009 in België gevestigd is, op 23 september 2011 de vluchtelingenstatus genoot, op 2 februari 2015 genaturaliseerd werd tot Belg, intussen meer dan vijftien jaar zijn leven heeft opgebouwd in België, professioneel actief is en over een sociaal en economisch netwerk beschikt en dat zijn band met het Belgische grondgebied duurzaam, geworteld en reëel is. Zij betoogt dat zij sinds langere tijd samenleven, met een wettelijke huwelijkssluiting op 7 december 2024, dat zij binnen hun huwelijk samen zorg dragen voor het huishouden, elkaar psychologisch en praktisch steunen in het dagelijkse leven. Verzoekster stelt dat zij essentieel is in het leven van haar echtgenoot en dit op verschillende niveaus: zij is zijn voornaamste vertrouwenspersoon, begeleidt hem in administratieve en medische afspraken en biedt steun bij psychologische moeilijkheden voortvloeiend uit zijn verleden als vluchteling. Deze wederzijdse affectieve en praktische band overstijgt een gewone echtelijke relatie en vertoont kenmerken van structurele afhankelijkheid in de zin van de Europese rechtspraak, zo meent verzoekster. Zij hekelt dat de verwerende partij hun huwelijk herleidt tot een louter juridische band zonder feitelijke betekenis. Zij verwijst naar het arrest Zhu en Chen (C-200/02) waarin het Hof van Justitie oordeelde dat het loutere feit dat iemand formeel zelfstandig kan functioneren, niet volstaat om afhankelijkheid uit te sluiten en het essentieel is dat de overheid de effectieve en feitelijke verwevenheid van levens evalueert, wat de verwerende partij volgens verzoekster naliet. Zij stelt dat er een afgeleid verblijfsrecht kan ontstaan wanneer bijkomende omstandigheden aanwezig zijn, zoals afhankelijkheid, de duur van het huwelijk, gezamenlijke huishouding, sociaal netwerk in België en de onmogelijkheid om het gezinsleven elders te realiseren, factoren die in casu allemaal aanwezig zijn en waarmee de verwerende partij geen rekening houdt. Zij hekelt ook dat de verwerende partij geen rekening houdt met en niet motiveert over de concrete omstandigheden van hun leven in België, hun gemeenschappelijk huishouden, de sociale en psychologische verwevenheid, de mogelijke gevolgen van verwijdering voor het welzijn van beide partners, de duur van de relatie, het belang van stabiliteit, mogelijke psychologische afhankelijkheden of de beperkte integratiecapaciteit van de echtgenoot buiten België. Zo wordt gesteld dat het koppel zich elders kan vestigen, zonder daarbij te evalueren of dit een realistisch alternatief is, noch of verzoeksters echtgenoot zijn leven elders opnieuw kan opbouwen zonder schade aan zijn fysieke of psychische integriteit, aldus verzoekster. Zij hekelt verder dat niet wordt onderzocht of het vervangen van het gezinsleven door moderne communicatiemiddelen realistisch of wenselijk is voor deze specifieke relatie. Tot slot verwijt zij de verwerende partij te hebben vastgesteld dat er geen sprake is van afhankelijkheid of kwetsbaarheid, zonder dat er enig sociaal, medisch of psychologisch verslag werd geraadpleegd of overwogen.

Het loutere gegeven dat verzoekster het niet eens is met de beoordeling van de verwerende partij volstaat niet om deze als ondeugdelijk af te doen. Daarnaast bewijst verzoekster geenszins haar beweringen dat haar steun voor haar echtgenoot essentieel is en een gewone echtelijke relatie overstijgt. Zo toont zij niet aan dat haar echtgenoot lijdt aan psychologische problemen waardoor haar aanwezigheid noodzakelijk is. Zij maakt evenmin aannemelijk waarom haar aanwezigheid bij administratieve en medische afspraken nodig is, zeker niet aangezien verzoekster nog maar een jaar bij de referentiepersoon verblijft en hij dit daarvoor ook zonder haar moest doen. Verzoeksters betoog volstaat dus niet om de beoordeling van de verwerende partij, die rekening houdt met de rechtspraak van het Hof van Justitie ter zake, onderuit te halen. Zij maakt niet aannemelijk dat door hun huwelijksrelatie, het gemeenschappelijk huishouden, hun wederzijdse steun en de duur van hun relatie er alsnog sprake is van een dermate afhankelijkheid dat verzoeksters echtgenoot zou gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten als zij er geen verblijfsrecht krijgt. Een en ander klemmt des te meer nu verzoekster en haar echtgenoot nog geen jaar gehuwd zijn, terwijl, zoals dit ook wordt vastgesteld in de bestreden beslissing, de referentiepersoon alhier vijftien jaar verbleef zonder verzoekster. Verder stelt de Raad vast dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de specifieke elementen van de situatie van verzoekster en haar echtgenoot. Waar verzoekster hekelt dat niet is onderzocht of een en ander realistisch, haalbaar of wenselijk is, wijst de Raad erop dat de verwerende partij verschillende mogelijkheden heeft belicht waarop verzoekster haar gezinsleven met haar echtgenoot buiten België tijdelijk kan verderzetten om te concluderen dat er geen onoverkomelijke hinderpalen blijken om dit te doen. Door de verwerende partij louter te verwijten de haalbaarheid, wenselijkheid en impact van deze mogelijkheden niet verder te hebben onderzocht, zonder concreet toe te lichten waarom er in haar specifieke situatie alsnog sprake is van onoverkomelijke hinderpalen, toont zij haar belang niet aan bij haar grief. Zij maakt bijvoorbeeld niet aannemelijk waarom communicatie via moderne communicatiemiddelen of bezoeken van de echtgenoot in het buitenland niet haalbaar zijn en maakt dus niet aannemelijk dat het onmogelijk is om het gezinsleven in het buitenland verder te zetten. Ook komt het niet aan de verwerende partij toe om een sociaal, psychologisch of medisch verslag te laten opstellen, temeer nu verzoekster in gebreke blijft zo'n verslag of enig ander element bij haar verzoekschrift te voegen dat erop zou wijzen dat het besluitvormingsproces in dat geval anders zou zijn geweest.

2.6. Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM, moet erop worden gewezen dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat dus over een beoordelingsmarge, en is hij aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster verzocht om een toelating tot een verblijf van meer dan drie maanden in België. Derhalve betreft de voorliggende zaak een eerste toelating, en niet een weigering van een voortgezet verblijf. Hieruit volgt dat er geen sprake is van een inmenging in het betreffende gezinsleven in de zin van artikel 8, tweede lid van het EVRM en dat een verdere toetsing aan dit tweede lid zich niet opdringt. De rechtspraak van het EHRM (Boultif e.a.) die verzoekster in het kader van deze bepaling aanhaalt, heeft alleen betrekking op gevestigde vreemdelingen en is dan ook niet dienstig.

Volgens het EHRM moet in deze situatie worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wel degelijk een concrete en individuele beoordeling en belangenafweging inzake het gezinsleven heeft doorgevoerd in het licht van de

KA-rechtspraak (zie supra). Verzoekster toont niet aan dat deze overwegingen in disproportionaliteit staan met het recht op eerbiediging van het gezinsleven en aldus in strijd zijn met artikel 8 van het EVRM. Ze kan niet overtuigen dat haar gezinssituatie van die aard is, dat van haar niet zou mogen worden verwacht dat zij zich houdt aan de haar opgelegde verblijfsrechtelijke verplichtingen. Hierboven is reeds vastgesteld dat verzoekster niet aantoont dat er alsnog sprake is van onoverkomelijke hinderpalen om haar gezinsleven (tijdelijk) buiten België verder te zetten.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Evenmin maakt verzoekster aannemelijk dat het evenredigheidsbeginsel in het licht van deze bepaling en van artikel 7 en 52 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie werden geschonden.

2.7. Samengevat toont verzoekster niet aan dat de verwerende partij onwettig, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel heeft geoordeeld, en evenmin dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

2.8. Waar verzoekster nog de schending aanvoert van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster in gebreke blijft om deze vermeende schending uiteen te zetten, hetgeen des te meer klemmt nu de Raad niet inziet hoe deze bepaling in casu van toepassing kan zijn. Dit middelonderdeel is dan ook onontvankelijk.

2.9. De twee middelen, die geen ruimere draagwijdte hebben dan hetgeen hiervoor is besproken, kunnen niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend vijftientwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS